

Autor: Ing. Ostružka Ivan

Kašpárek v pekle

Osoby:

- Kašpárek
- Král Vojan
- Rádce
- Kuchařka, maminka Kašpárka
- Myslivec Doubrava
- Babička Pepička
- Čert Lucius
- Čert Karborund
- Královský trubač – není vidět

Scény:

- ❖ Královská komnata
- ❖ Vesnice na okraji lesa
- ❖ Skála v lese s jeskyní
- ❖ Peklo

Rekvizity:

- ▣ Královské křeslo, zvonek
- ▣ Plech- hřmot
- ▣ Dým- dmýchadlo
- ▣ Stůl do pekla , talíř
- ▣ Bílý a černý pytel

1. dějství

Královská komnata

Král: (Král sedí v křesle, zazvoní a volá) Ať přijde můj prvního rádce.

Rádce: Co si přeješ, králi Vojane. Mám hodně práce a ještě více mám starostí.

Král: Jaké ty máš starosti? To já mám starosti. Už nemáme peníze na zbraně, k vedení války proti králi Sluneční země Miroslavovi. Nemáme peníze ani na nový královský kočár. Já nakonec budu muset jezdit v tom starém, nebo chodit pěšky.

Rádce: A to právě mi také dělá starosti. Ale už jsem to vymyslel. Podívej se králi, náš lid si při práci zpívá, zpěvem se unavuje a málo pracuje. Vydáme zákon, který nezakáže zpěv, ale každý kdo si bude chtít zpívat písničky, musí za to zaplatit daň.

Král: Nápad je to dobrý. Jak ale budeme vědět, že ten co neplatí daň, písničky si nezpívá. Bude platit každý. A platit daň bude i ten, kdo pořádká zábavu, kde se hraje a zpívá.

Rádce: Rád slyším králi, že posloucháš mé rady. Hned dám vyhlásit náš nový zákon. (odchází)

Kašpárek: Dobré ráno, pane králi. Přišel jsem se zeptat, kdy ukončíme válku s králem Miroslavem. Celá naše země je velice smutná. Ženy, které mají muže ve válce...

Král: Dost. Copak můžeme ukončit válku, když jsme ji nevyhráli. Válka nás už stála příliš mnoho peněz. Proto ji musíme vyhrát a vzít si všechno zlato krále Miroslava.

Kašpárek: Z takového zlata se naše země nerozveselí. Všichni lidé, ze země krále Miroslava, nebudou už jenom našimi protivníky, budou navždy lidmi, kteří nás budou nenávidět.

Král: Tak víš co Kašpárku, půjdeš do světa, najdeš zemi, ve které jsou lidé šťastní, a zjistíš, jak k tomu štěstí přišli. Rád pak dám na tvé rady.

Trubač: (Za scénou není vidět) Pozor, pozor. Poslouchejte nařízení krále Vojana. Každý obyvatel našeho království je povinen zaplatit daň za zpěv a písně. Proto nařizuje (zeslabuje hlášení)

Kašpárek: K čemu je králi zase toto nařízení.

Král: Chci, aby každý v naší zemi zpíval, aby naše země byla veselá. Chci ale také, aby naše země byla bohatší. A už mi dej pokoj. (odchází)

Kašpárek: Já také raději půjdu králi, abych ti zprávu o šťastné a veselé zemi mohl říci co nejdříve.

(přichází Kuchařka, kašpárková maminka)

Kuchařka: Slyšel jsi to Kašpárku, máme platit daň za to, že si zpíváme písničky. Já už nemám peníze ani na jídlo a mám platit daň za to, že si při práci chci zazpívat.

Kašpárek: Slyšel jsem to, maminko. Proto půjdu do světa, abych zjistil, co je třeba udělat, aby lidé v naší zemi byli šťastní. Pan král si to přeje.

Kuchařka: Ty chceš jít Kašpárku do světa. Ale vždyť ty zabloudíš, i když jdeš ke strýci Škrholovi, a ten bydlí jen kousek od nás, ve vedlejší ulici. Jestli odejdeš z naší vesnice, už nikdy nenajdeš cestu zpátky.... Ale počkej..... Já jsem si teď na něco vzpomněla. Když jsem kdysi dávno kupovala pro pana krále koření, jedna babička mi dala semínko, a řekla mi: Když to semínko zasadíš do země, okamžitě z něj vyrostě stromek a na něm jediné jablíčko. Když to jablíčko utrhneš, hodíš jej na zem a řekneš místo kam tě má jablíčko dovést, to jablíčko tě tam ukáže cestu. Já ti to semínko dám, a dobře ho opatruj.

Kašpárek: Děkuji ti, maminko. Vezmu si to semínko. Myslím si ale, že domu trefím vždycky, i bez semínka.

Kuchařka: Tak pojď. Dám ti pár buchet na cestu.

Opona Konec 1. dějství

2. dějství

Vesnice u lesa

(Babička před svým domkem upravuje záhonek)

Kašpárek : (Vychází z lesa a zpívá písničku)

Už jsem prošel celý svět,
jsou v něm místa samý květ.
Někde štěstí kvete méně,
nešťastná jen naše země.

Země krále Vojana,
léta smutkem stíhaná,
hledám štěstí pro náš lid
i on má právo šťastný být.

Babička: Dobrý den červený panáčku. Poslouchám tu tvou písničku, a je mi z ní smutno. Pověz mi, proč si myslíš, že je ve vaší zemi málo štěstí.

Kašpárek: Dobrý den babičko. Naše země je opravdu velice nešťastná. Vede již celý rok válku se sousedním královstvím. Lid je smutný a platí stále vyšší daně. Král Vojan mě poslal, abych našel zemi, kde jsou lidé šťastní, a mám se těch lidí zeptat, jak ke štěstí přišli.

Babička: Tak to já ti musím něco říci. I u nás byla veliká bída. Když zemřel starý král, objevil se na hradě podivný člověk. Dvořil se naší královně Elišce a dával jí rady, jak řídit království. Jeho rady byly velice podezřelé, země byla každý den chudší a chudší. Lidé byli nešťastní.

Kašpárek: No a jak to že teď je u vás každý člověk spokojený?

Babička: Nepřerušuj mně. A není pravda, že je každý spokojený. Ti, kteří kradou, nebo se jim nechce pracovat, moc spokojení nejsou, když je nový král zavře do vězení.

Kašpárek: Já jsem zatím u vás viděl jenom spokojené lidi.

Babička: Vždyť ti říkám, že darebové jsou ve vězení a musí tvrdě pracovat. Ale abych ti to dopověděla. Jednoho dne, se lidé v naší vesnici rozhodli, že pošlou na hrad Honzu, ať řekne naší královně, jak se u nás žije. Ať jí poví, jak nás okrádají loupežníci, kterých je plný les. Jak nás trápí, že nesmíme lovit ryby v naší řece. Jak musíme platit vysoké daně. Trvalo nejméně rok, než se Honza vrátil. Potom se všechno najednou změnilo. Královna si našla manžela. Nový král poslal do našich lesů vojáky, aby loupežníky pochytali. Smíme v řece chytat ryby, ale musíme se také o ně starat. No a daně platíme jen malé. Postavili jsme si novou školu, mlýn a pilu.

Kašpárek: Babičko, jak se Honzovi podařilo, že přesvědčil královnu, co má udělat, aby se vám žilo zase dobře.

Babička: Honza o tom nechtěl nikdy moc mluvit. Lidé ale hovořili o tom, že byl pro radu v pekle. Možná že by ti o tom pověděl více náš myslivec Doubrava. Je to jeho přítel.

Kašpárek: Proč se nemůžu na to zeptat přímo Honze.

Babička: Honza je teď ve světě, stal se novým rádcem našeho nového krále. Král jej vyslal lodí do dalekých zemí, aby dovezl takové rostliny, které by nám přinášely užitek. Ale podívejme. Tady přichází myslivec Doubrava.

Myslivec: Dobrý den babičko Pepičko. Kdopak je to. Toho mládence neznám. Je nějak podivně oblečený. Nebude asi z naší vesnice.

Kašpárek: Jmenuji se Kašpárek a jsem ze sousedního království krále Vojana. Hledám Honzu. Chci se ho zeptat, jak přesvědčil vaši královnu, aby změnila váš smutný život na radostný a spokojený. No a babička mi pověděla, že byl kvůli tomu i v pekle.

Myslivec: Honza o tom nechtěl moc mluvit. Ale v pekle byl. Sám jsem byl u toho, jak si ho čert odnesl do pekla. Věděl jsem, kde se může člověk potkat s čertem, od svého

dědečka. Jestli chceš, ukážu ti to místo, kde se ti čert objeví, když jej zavoláš. Není to daleko

Kašpárek: Tak se nebudeme zdržovat. Vydáme se na cestu. Nashledanou babičko, a moc vám děkuji.

Opona Konec 2. dějství

3. dějství

Skála v lese s jeskyní

(Myslivec s kašpárkem přicházejí na scénu)

Myslivec: Tak a jsme na místě.

Kašpárek: Opravdu to je od vesnice jen kousek. Jste si jistý, že je to opravdu to místo, odkud se Honza dostal do pekla.

Myslivec: Jak bych mohl zapomenout. Místo jsem nezapomněl, ale nemohu si vzpomenout na formuli, kterou se čert přivolává. Řekl jsem ji Honzovi. Myslel jsem, že ji nemohu zapomenout. Když mi ji dědeček řekl, to jsem ještě nebyl ženatý, celý život jsem si ji pamatoval. Teď jsem přece ale už o hodně starší a nemohu si vzpomenout. Byla to taková jednoduchá věta, kterou jsme si říkali ve škole. Jako třeba: Kmotře Petře nepřepři toho vepře. Celou cestu přemýšlím, jaká to byla věta

Kašpárek: Už to mám. Bylo to: Náš pan kaplan v kapli plakal.

Myslivec: Tak to určitě nebylo. Čert nepřiběhne, když se mluví o kaplanovi.

Kašpárek: Tak to bylo: Konec pranic pro nic za nic.

Myslivec: Také to není ono. Bylo tam nějaké zvíře.

Kašpárek: Osol si solí lososa

Myslivec: Už to mám. Byla tam labuť.

Kašpárek: Už to mám. Říkali jsme to ve škole, když jsme se učili písmeno d' a t'. Vzbud' se, pobud', nebud' labuť.

Myslivec: Potichu Kašpárku! Ano, ano, ano, to je ono. Jdi teď k té skále a vykřikni to nahlas. Já ale raději odejdu. Tak ať se ti všechno podaří. A měj se dobře. (Rychle odchází)

(Kašpárek se postaví pod skálu)

Kašpárek: Vzbud' se, pobud', nebud' labuť.

(Ze skály vystoupí čert)

Čert Lucius: Jsem čert Lucius. Kdo jsi. Co po mně chceš, člověče. Proč mně voláš. Jakou službu ode mě potřebuješ.

Kašpárek: Nějak moc otázek najednou. Jmenuji se Kašpárek. Nepotřebuji od tebe čertíčku žádnou službu. Sám službu hledám.

Čert Lucius: Ty se mně nebojíš.

Kašpárek: Proč bych se tě mněl bát. Šel bych klidně sloužit i do pekla.

